

Селимински пише въ една записка къмъ споменитѣ си: „Онѣзи, които действително чувствуваха бремето на робството, тичаха къмъ борбата, съ радостъ да получатъ вѣнеца на славата за свободата на отечеството и народа си. Много родители сами записваха синоветѣ си въ дружинитѣ. Мнозина се записваха заедно съ синоветѣ си, каквото напр. Ангелъ Черновичъ отъ Търново. А пъкъ отъ „родолюбцитѣ“, които се показваха такива само на думи, никой не взе участие въ войната. Напротивъ, тѣ противодействуваха твърде много, съ непозволени и безчестни сръдства. Въ Букурещъ се намѣриха само 4 истински родолюбци, въ Браила само 10, а въ Галацъ само 1. Всички останали се стараеха да прикриятъ позора на своето лишение отъ родолюбиви чувства съ различни софизми“.

Въ това отношение имало пълно съгласие между възмутителното поведение на родоотстъпниците и лукавитѣ препоръжки на Цариградската патриаршия — еднакво врагове на българското съвземане и освобождение. Чуждъ на този родъ непростителенъ егоизъмъ, Селимински се поставя начело на подвижницитѣ за организиране на българскитѣ военни набори. Съ право той може да говори за себе си: „Азъ трѣбваше, казва Селимински, да ходя отъ градъ на градъ, за да надзиравамъ работитѣ и напредъка на бюрата, особено въ Браила, Галацъ, Фокшанъ и Пloeщъ. За улеснение на работитѣ и за предотвратяване на нѣкои злочиния, трѣбваше да открия кредитъ на всѣко бюро, за да може своевременно да се хранятъ и подпомагатъ най-беднитѣ доброволци и отъ мои сръдства да заплащамъ заплатитѣ имъ, за да не посѣгатъ да грабятъ хранитѣ на селянитѣ; трѣбваше непремѣнно да снова отъ градъ на градъ и по-често въ лагера, въ с. Цургулятъ, за да следя отблизу що ставаше и да изглаждамъ разнитѣ спорове и мжчноти — въ продължение на три месеца, до края на мартъ. А генералъ Саллосъ само бъркаше на дейността ми съ своитѣ глупави разпоредби и хитрувания. Той не само не познаваше задачата си, но и не искаше да я познае; съвсемъ неопитенъ въ работата, той бѣ при това лъжець и крадецъ. Съ своето безумие той увреди на дѣлото и допринесе, щото всички да си съставятъ лошо мнение за Русия...“

Оставяйки да говори подробно за този прословутъ руски генералъ въ втория си мемоаръ, Селимински съобщава тукъ